

23. и въ ада, когато бѣше на мжки, подигна очитѣ си, видѣ Авраама отдалечъ и Лазаря въ лоното му,

24. и като извика, рече: отче Аврааме, смили се надъ мене и прати Лазаря да намокри края на прѣста си въ вода и да ми расхлади езика, защото се мжча отъ тоя пламъкъ.

25. Авраамъ пъкъ рече: чедо, спомни си, че ти получи вече доброто си приживѣ. а Лазарь — злото; сега пъкъ той тукъ се утѣшава, а ти се мжчишъ;

26. па освѣнъ това между насъ и васъ зѣе голѣма пропастъ, та ония, които искать да прѣминать оттукъ при васъ, да не могатъ, тъй сжщо и оттамъ къмъ насъ да не прѣминаватъ.

27. Тогава той рече: моля ти се, отче, прати го въ бащината ми кжша,

28. защото имамъ петима братия, та да имъ засвидѣтелствува, за да не дойдатъ и тѣ въ това мѣсто на мжката.

29. Авраамъ му рече: иматъ Моисея и пророцитѣ; нека ги слушатъ.

30. А той рече: не, отче Аврааме, но ако нѣкой отъ мъртвитѣ отиде при тѣхъ, ще се покаятъ.

31. Тогава Авраамъ му рече: ако Мойсея и пророцитѣ не слушатъ, то и да въскрѣсне нѣкой отъ мъртвитѣ, нѣма да се убѣдятъ.

---

(25) Нов. 21, 7, 13. (29) Иоан. 5, 39. 45.